

Ia Genberg

Detaliile

Traducere din limba suedeză și note
de Andreea Caleman

POLIROM
2025

CUPRINS

1. Johanna	5
2. Niki.....	41
3. Alejandro	105
4. Birgitte	149

I-am spus adevărul, că nu aveam nici numărul de telefon, nici adresa lui, că nu-i știam nici măcar numele de familie. Știam doar de unde e: din Galway. Tatăl lui Niki – Johannes îl chema – a tăcut o clipă. Părea că roade un creion. Apoi a zis:

— Aha, aici e.

Se uitase în atlas, mi-a zis, și găsisse orașul, pe coasta de vest – părea ușor de ajuns acolo și nu era prea mare. Am tăcut amândoi, dar în aer plutea o rugămintă, un soi de propunere. În cele din urmă, m-a întrebat direct dacă aș avea chef să fac „o excursie în Irlanda“. I-am spus că urmează să mă apuc iar de facultate în curând.

— Dar e abia începutul lui august, a spus Johannes. Mai e până încep studenții, nu?

Am refuzat cât de politicoș am putut, dar, după încă un moment de tăcere, mi-a dat numărul lui, în caz că mă răzgândesc. L-am notat în agendă și am închis. Am părăsit definitiv garsoniera lui Niki și m-am instalat la parterul casei lui Sally, o vilă enormă, la doar câteva minute de apă. Ea locuia la etaj. Făceam curățenie sâmbăta, ea sus și eu jos, apoi împreună în bucătărie, înainte să bem cafea și să mâncăm ceva copt de Sally. Niki avea noul meu număr de telefon, așa că mă așteptam să mă

sune, însă timpul trecea și ea nu dădea niciun semn. Semestrul a început, dar m-am lăsat de cursuri după mai puțin de o lună și am început să lucrez în tura de noapte la Spitalul Sabbatsberg, la plata cu ora, într-o secție de bătrâni care zăceau în pat mai mult morți decât vii. Într-una dintre acele nopți, am găsit o femeie care chiar murise. La scurt timp după aceea i-am deschis ușa secției fiului ei, care voia să vadă trupul și să-și ia rămas-bun, și atunci m-am gândit la Niki. Nu aveam nicio perioadă de preaviz la serviciu, nu aveam nicio obligație, niciun plan clar de viitor. A doua zi l-am sunat pe Johannes, care mi-a spus că oferta e încă valabilă și că mama lui Niki e tot mai bolnavă și mai nerăbdătoare să o vadă. A rămas că îmi trimite un plic cu bani.

Mi-am făcut bagajele, m-am dus în oraș, mi-am luat bilet de Interrail, am cumpărat lire britanice și irlandeze la biroul de schimb de la Gara Centrală. A doua zi eram deja în tren, pe locul meu de la fereastră, în drum spre Copenhaga, și studiam harta cu rutele feroviare pe care o primisem. Aș fi vrut să-l pot suna pe Palle și să strig că am pornit și eu într-o aventură în străinătate – „Ai văzut?!“ –, dar tot ce am reușit să fac a fost să

cumpăr câteva vederi de la Hovedbanegården și să i le trimit post-restant pe câteva dintre adresele lui. Nu eram sigură dacă efuziunile mele legate de aventură aveau să mai fie lizibile după transportul cu avionul până în India. Mi-l imaginam acolo, pe o stradă, în acel furnicar de nedescris despre care îmi povestise, citind vederea mea, simțind o briză scandinavă trecând pe lângă el – rece, distantă, incorporală și lipsită de viață – și zicându-și „Mda, o călătorie într-un tren pe jumătate gol spre Copenhaga, mare aventură!”. Am regretat vederile în clipa în care le-am dat drumul în cutia poștală roșie din fața gării și m-am îndreptat spre peronul unde mă aștepta următorul tren. Peste tot, tineri cu rucsacuri uriașe, adunați în grupuri mici – unii aveau chitare sau casetofoane, alții întinseseră mese improvizate cu chifle, brânză topită și bere, câțiva stăteau rezemați de perete, dormind, fumând sau privind în gol. Dimineață, am luat feribotul de la Oostende la Harwich și am ajuns la gara din Galway a doua zi, înainte de prânz. Am traversat piața, m-am cazat la un hotel mic și am adormit îmbrăcată, fără să trag cuvertura de pe pat. Când m-am trezit, era întuneric. Am rămas în pat și am studiat harta orașului pe care o promisem de la

recepție, încercând să-mi dau seama de unde să o apuc. Ideea de-a o căuta pe Niki într-un oraș cu șaptezeci de mii de locuitori fusese interesantă în teorie, dar acum mi se părea naivă. Am scos un pix și am împărțit harta în douăzeci de pătrate, hotărâtă să le iau pe rând, să intru în magazine, să o caut prin puburi, printre oameni. Îl întâlnisem pe James o singură dată, într-o seară în Stockholm, cu câteva ore înainte ca el și Niki să ia un zbor de noapte spre Bolivia, în acea călătorie spontană. Stăteam toți trei pe acoperiș, el și Niki se devorau compulsiv, strivind orice clipă sub greutatea săruturilor, fragmentând conversația cu gemete, constant distrași de limbile și mâinile lor. Era genul de iubire exhibiționistă, avea nevoie să fie văzută, se hrănea din privirile altora, și am presupus că asta era rostul meu acolo, să fiu confirmarea prin contrast, un corp uscat și rece lângă focul lor. Când săruturile lor au luat o altă turnură, m-am întors în apartament. Niki și James au coborât după vreo douăzeci de minute, ciufuliți și mulțumiți că au rupt, fie și doar pentru un sfert de oră, tăcerea străzilor adormite. Cu siguranță l-aș fi recunoscut pe James dacă l-aș fi văzut, dar care era probabilitatea să dau de el din întâmplare? Îi promisesem

lui Johannes să-i dau un semn când ajung, dar telefonul din cameră era mort și n-aveam chef să cobor la recepție. Am scos din bagaj o brioșă ambalată, am băut ultimul strop de apă călâie din sticla de un litru cumpărată din gara din Dublin, am făcut duș, m-am spălat pe dinți și m-am băgat în pat. Niki, pe numele ei adevărat Carolina, locuia, poate, la James, pe numele lui adevărat Adrian, a cărui adresă, număr de telefon sau nume de familie nu le știam. Am decis să-mi acord o săptămână să dau de ea.

O abordare metodică a unor misiuni iraționale poate să-ți insufle un soi de speranță că sarcini care, în fond, sunt imposibile, pot fi duse la bun sfârșit. Într-o anumită măsură, o astfel de abordare poate da și un sens acțiunilor tale. Uneori, chiar să te bucure. Poate că această aparentă sistematizare face căutarea atât de asemănătoare cu scrisul – drumul gândului spre hârtie pare intenționat, deși nu este, la fel și căutarea cuiva care există, dar a dispărut, folosind harta unui oraș necunoscut, împărțită în douăzeci de pătrate egale.

Am început cu pătratul 1, situat în partea de nord-est a hărții, în apropiere de Eyre Square, am intrat în toate puburile de pe William Street și am

luat-o la întâmplare pe străduțele înguste. Restul după-amiezii l-am petrecut în pătratele 2 și 3, în împrejurimile catedralei și ale universității, de cealaltă parte a râului. Zilele următoare au decurs cam la fel: am rămas fidelă metodei, dar m-am lăsat și mai mult pradă impulsului de moment. Am luat un autobuz spre celălalt capăt al orașului, am mers pe jos până la Lough Atalia, unde m-am plimbat prin soare pe colinele verzi de lângă apă. Am dat peste o bibliotecă gigantică, aproape pustie. Am căutat-o pe Niki prin toate secțiunile, mi-am imaginat-o plimbându-se printre rafturi și trecându-și arătătorul peste cotoarele cărților. În holul de la intrare era un panou uriaș cu anunțuri despre manuale, cercuri de studiu și lecții de chitară. Le-am parcurs pe toate, fără să știu exact ce caut. Atunci mi-am amintit de un sport numit „darts“, ceva cu aruncat săgeți la țintă. M-am întors înapoi și am întrebat o bibliotecară dacă au o carte de telefon. S-a ridicat și a arătat înspre ușile de sticlă de la intrare. Afară, pe trotuar, era o cabină telefonică. Cartea de telefon, prinsă pe o sârmă de oțel, era subțire, cu paginile umflate de umezeală și pline de arsuri de țigară. Am deschis-o la litera „D“ și mi-am notat adresele cluburilor de